

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: [REDACTED] zastoupen JUDr. Pavlem Truxou, advokátem se sídlem Josefa Knihy 177, Rokycany 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, pplk. Sochora 27, Praha 7, zastoupen JUDr. Martinem Vlčkem, CSc., advokátem se sídlem Anglická 4, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů č.j. PRÁV-0837/08-7 UOOUX0012MUG ze dne 15. dubna 2008,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) ze dne 15. dubna 2008, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu ze dne 31. října 2007, zn. SKO-4590/07-13, jímž byla žalobci uložena pokuta v souvislosti se zpracováním osobních údajů povinného při vedení exekuce jako správci osobních údajů za vydání exekučních příkazů č.j. [REDACTED] ze dne 6. dubna 2006, č.j. [REDACTED] ze dne 24. dubna 2006 a č.j. [REDACTED] ze dne 14. listopadu 2006, v nichž označil povinného rodným číslem, které však patří jiné fyzické osobě, tedy za porušení povinnosti podle ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, resp. podle ust. písm. f) cit. zákona tedy za spáchání správního deliktu podle ust. § 45 odst. 1 písm. b), resp. písm. c) zákona

o ochraně osobních údajů. Žalovaný z prvostupňového rozhodnutí vypustil výrok o porušení povinnosti podle ust. § 5 odst. 1 písm. f) a odkaz na ust. § 45 odst. 1 písm. c) citovaného zákona a výši pokuty snížil z původních 17 000,- Kč na 10 000,- Kč. Předseda Úřadu obsáhle zrekapituloval jak vyjádření žalobce v průběhu řízení, obsah rozhodnutí správního orgánu I. stupně a obsah odvolání a dospěl k závěru, že žalobce sice měl právo použít rodné číslo jako identifikátor osoby povinného, avšak že porušil zákon o ochraně osobních údajů tím, že opakovaně použil nesprávného rodného čísla.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl, že neporušil ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, dále že není prokázáno, že by významně zasáhl do správ subjektu údajů hrubým zásahem do jeho soukromí, dále žalobce namítl, že jeho jednání nenaplnňuje znaky protiprávnosti, neboť není zřejmé, v čem má naplnění skutkové podstaty deliktu podle ust. § 45 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů spočívat, a konečně že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí předsedy Úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně aby moderoval uloženou sankci.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námítky a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a rozsudkem ze dne 21. října 2011, č.j. 8 Ca 251/2008-53, je zrušil.

Na základě kasační stížnosti podané žalovaným rozhodoval ve věci Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 26. listopadu 2012, č.j. 8 As 29/2012-23, výše označený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud vyhověl kasační námitce žalovaného, jenž brojil proti tomu, že městský soud shledal jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným, pokud jde o odůvodnění výše pokuty, protože ani rozhodnutí, žalovaného ani rozhodnutí o rozkladu však neobsahovala úvahy ohledně vyhodnocení zákonných kritérií pro stanovení výše pokuty.

Ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalovaný se v rozhodnutí podrobně vyjádřil ke všem námitkám žalobce a vypořádal se s nimi. Popsal okolnosti, které měly vliv na stanovení výše pokuty, přičemž přihlédl k následujícím skutečnostem: žalobce zpracoval nesprávné rodné číslo opakovaně i přes upozornění, exekuční řízení představuje závažný zásah do majetkových práv nesprávně identifikované osoby, pochybení se týkalo pouze jedné osoby, a žalobce uhradil dotčené osobě vzniklou škodu. V posuzovaném případě však odůvodnění výše pokuty v rozhodnutí o rozkladu postačovalo k tomu, aby bylo přezkoumatelným způsobem zřejmé, proč žalovaný uložil pokutu a proč právě v konkrétní výši. Odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo jako celek konzistentní. Jsou z něj patrné úvahy, z nichž stěžovatel vycházel při hodnocení důkazů, které provedl. Vypořádal se s vyjádřeními žalobce. Správní řízení vyústilo v uložení pokuty a i z části odůvodnění o uložení pokuty je zřejmé, ke kterým skutečnostem stěžovatel přihlédl. Na straně 15 napadeného rozhodnutí uvedl, že vzal v úvahu závažnost zásahu do soukromí dotčeného subjektu, přičemž sníženou pokutu uložil při dolní hranici zákonné sazby. Pokutu uloženou v předchozím řízení pak snížil

přiměřeně s ohledem na to, že stěžovatel spáchal pouze jeden správní delikt. Jestliže by odůvodnění výše pokuty představovala pouze tato úvaha, bylo by důvodné pochybovat o přezkoumatelnosti rozhodnutí. Nicméně stěžovatel uvádí na straně 11 žalobou napadeného rozhodnutí kritéria, ke kterým přihlédl v předchozím řízení. Z rozsudku městského soudu není zřejmé, zda si byl městský soud vědom toho, že i na straně 11 rozhodnutí jsou obsaženy, byť nikoli extrémně podrobně, úvahy o splnění kritérií pro uložení pokuty. Z části odůvodnění týkajícího se uložení pokuty bylo tedy možné zjistit, která kritéria podle § 46 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů stěžovatel zohlednil. Skutečnosti rozhodné pro stanovení pokuty bylo možné podřadit pod více kritérií podle uvedeného ustanovení. Opakování skutku i po upozornění lze podřadit pod kritérium závažnosti protiprávního jednání a je i okolností, za níž bylo protiprávní jednání spácháno. Spáchání skutku pouze vůči jedné osobě je pak polehčující okolností. Závažný zásah do práv exekučním řízením je následkem protiprávního jednání, úhrada škody je potom odstraněním tohoto následku.

Městský soud v Praze na základě tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci znovu jednal a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Žalobce v žalobě především namítl, že mu byla uložena pokuta za správní delikt podle ust. § 45 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, tj. za porušení povinnosti ust. § 5 odst. 1 písm. c) cit. zákona. k tomu žalobce konstatoval, že při jím provedeném zpracování osobních údajů došlo k nechtěné a nepředvídané záměně rodných čísel a tím i k vystavení exekučních příkazů adresovaných nesprávné osobě jako povinnému. Po zjištění této skutečnosti a s delší dobou aktualizace (což vedlo k opakování této nesprávnosti) zjištěnou záměnu opravil. Nápravou vzniklého závadného stavu učinil žalobce zadost své povinnosti podle ust. § 5 odst. 1 písm. c) cit. zákona, aniž by se dopustil správního deliktu.

Tuto námitku soud neshledal důvodnou.

Podle ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů správce je povinen zpracovat pouze přesné osobní údaje, které získal v souladu s tímto zákonem. Je-li to nezbytné, osobní údaje aktualizuje. Zjistí-li správce, že jím zpracované osobní údaje nejsou s ohledem na stanovený účel přesné, provede bez zbytečného odkladu přiměřená opatření, zejména zpracování blokuje a osobní údaje opraví nebo doplní, jinak osobní údaje zlikviduje. Nepřesné osobní údaje lze zpracovat pouze v mezích uvedených v § 3 odst. 6. Nepřesné osobní údaje se musí označit. Informaci o blokování, opravě, doplnění nebo likvidaci osobních údajů je správce povinen bez zbytečného odkladu předat všem příjemcům.

Podle ust. § 45 odst. 1 cit. zákona právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů se jako správce nebo zpracovatel dopustí správního deliktu tím, že při zpracování osobních údajů zpracovává nepřesné osobní údaje.

Jakkoliv není sporu o tom, že žalobce byl oprávněn zpracovávat předmětný osobní údaj - rodné číslo, byl povinen zpracovávat jen přesné osobní údaje. V projednávané věci tak ale nečinil.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce vydal dne 6. 4. 2006 exekuční příkaz č.j. [REDAKCE] a dne 24. 4. 2006 č.j. [REDAKCE] ve kterých sice označil skutečného povinného [REDAKCE] avšak rodné číslo, které též použil jako identifikátor, patří osobě odlišné od povinného, panu [REDAKCE] jenž tak byl oběma exekučními příkazy postižen bezdůvodně a neoprávněně. Není sice pochyb o tom, že žalobce oba tyto exekuční příkazy zrušil usneseními ze dne 25. 5. 2006, ale tím nemohl již spáchaný skutek nijak anulovat. Navíc, ačkoliv již věděl o záměně v osobě povinného, dne 14. 11. 2006 vydal žalobce další exekuční příkaz č.j. [REDAKCE] v němž opět uvedl rodné číslo nikoliv povinného [REDAKCE] ale rodné číslo pana [REDAKCE] kterému tak bezdůvodně a neoprávněně postihl mzdu. I tento exekuční příkaz byl 29. 11. 2006 zrušen, avšak následek již byl způsoben.

Nadto vzal soud v úvahu skutečnost, že žalobce se v průběhu správního řízení sice vyjádřil k příčinám svého vadného postupu, ale nijak nevysvětlil, jakým způsobem, resp. na základě jakých skutečností provedl přiřazení předmětného rodného čísla ke konkrétní osobě.

Soud tedy uzavřel tyto své úvahy s tím, že žalobce porušil svou povinnost zpracovávat jen přesné osobní údaje, neboť jednak provedl přiřazení předmětného rodného čísla ke konkrétní osobě bez dostatečné opory ve zjištěných skutečnostech, a jednak tento vadný postup v listopadu 2006 zopakoval, ačkoliv již od května téhož roku věděl o tom, že rodné číslo přiřadil ke konkrétní osobě nesprávně. Závěr žalovaného o tom, že žalobce spáchal delikt podle ust. § 45 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů tedy má oporu ve zjištěných skutečnostech.

Dále žalobce uvedl, že za spornou skutečnost považuje neprokázaný závěr žalovaného, že žalobce významně zasáhl do práv subjektů tím, že právo subjektů výrazně omezil hrubým zásahem do jeho soukromí, aniž by k této skutečnosti vedl jakýkoliv důkaz a aniž by toto hodnocení údajných následků jednání žalobce v řízení prokazoval.

Skutečností je, že v této záležitosti žalovaný ani nevedl zvláštní dokazování, ani svůj závěr o hrubém zásahu do soukromí třetí osoby blíže nevyargumentoval. Soud má nicméně za to, že důkazem toho, že k takovému zásahu do soukromí došlo, je samotný obsah exekučních příkazů. Příkaz vydaný dne 6. 4. 2006 postihl nemovitost ve společném jmění manželů pana [REDAKCE] a paní [REDAKCE]. Příkaz ze dne 24. 4. 2006 pak postihl účet pana [REDAKCE] u Komerční banky, a.s., a příkaz ze dne 14. 11. 2006 postihl mzdu pana [REDAKCE] u plátce mzdy společnosti AB Facility a.s. Přinejmenším tedy ve dvou posledních případech bylo hrubě narušeno soukromí pana [REDAKCE] neboť jak jeho peněžní ústav, tak jeho zaměstnavatel mohli z exekučních příkazů nabýt dojem, že pan [REDAKCE] je dlužníkem, jenž neplní své závazky, což by mohlo vyvolat pochybnosti o důvěryhodnost. O hrubém zásahu do jeho práv v důsledku vydání exekučních příkazů tedy není pochyb a zvláštního dokazování k tomu netřeba. Žalobní námitku proto soud odmítl.

Žalobce dále namítl, že jemu vytýkané jednání nemůže naplňovat znak protiprávnosti. Zákon vymezuje skutkovou podstatu deliktu tak, že se jej dopouští každý,

kdo zpracovává nepřesné osobní údaje. Vymezení skutkové podstaty nemůže být kasuistické, ale je nutná určitá míra obecnosti, avšak nemůže vést k tomu, že není zřejmé, co vlastně je za protiprávní jednání považováno, v čem spáchání deliktu může spočívat a jaký je vlastně objekt deliktu. Pojem nepřesných osobních údajů není v zákoně o ochraně osobních údajů uveden ani jej nelze nepřímo dovodit. Žalobce proto zpochybňuje, že by bylo pod shora uvedenou skutkovou podstatu možno podřadit právě situaci, která je popsána v napadeném rozhodnutí. Nekonkrétní a nepřesná formulace skutkové podstaty správního deliktu, který je dáván za vinu žalobci, je proto třeba vyložit restriktivním způsobem, a nikoliv rozšiřujícím. Za skutek, který je dáván žalobci za vinu, tak nelze pokutu vůbec uložit.

Tuto námitku soud neakceptoval.

Podle ust. § 45 odst. 1 cit. zákona právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů se jako správce nebo zpracovatel dopustí správního deliktu tím, že při zpracování osobních údajů zpracovává nepřesné osobní údaje. Z argumentace žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tuto „nepřesnost“ spatřoval v tom, že žalobce přiřadil rodné číslo k nesprávné osobě, když nevyužil všech možností, které měl k dispozici, k identifikaci povinného například zjištění v dalších veřejných rejstřících, protože se jednalo o fyzickou osobu podnikající, takže ani po zjišťování neměl žalobce jistotu v identifikaci povinného (viz str. 13 zcela dole). Soud k tomu konstatuje, že o nepřesnosti zpracovávaného rodného čísla nemůže být žádných pochybností, jestliže žalobce bez dostatečných důvodů toto rodné číslo přiřadil k jiné osobě, než které bylo přiděleno, čímž vyvolal naprosté zmatení v osobě povinného. Nepřesnost zpracovávaných údajů může jistě spočívat též v tom, že by rodné číslo bylo sice přeřazeno správně, ale údaj o něm by obsahoval chybu. Ovšem nepřesnost v projednávané věci dosáhla podstatně větší míry, když přiřazení rodného čísla k osobě, jíž nebylo přiděleno, znamenalo nedůvodné postižení třetí osoby. Soud tedy uzavřel s tím, že žalovaný při právní kvalifikaci nijak nevybočil z mezí předmětné normy, a zcela správně ji aplikoval na zjištěnou situaci.

Konečně, Městský soud v Praze vázán názorem Nejvyššího správního soudu neshledal ani důvodnou námitku týkající se výše uložené pokuty. Žalobce namítl, že její výše je nepřiměřeně vysoká vzhledem k tomu, že se jednalo o první takový delikt, a dále že žalovaný nepřihlédl k tomu, že se žalobce s dotčenou osobou vyrovnal a omluvil se jí, čímž kompenzoval potenciálně škodlivý následek a učinil opatření, aby se tato situace již neopakovala. Také je nutno přihlédnout k okolnostem vzniku záměny rodných čísel, tj. velmi výjimečné situace dvou osob se shodnými základními identifikačními osobními daty. Žalovaný též nesprávně aplikoval ust. § 46 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, když hodnotil závažnost, způsob, dobu trvání a následky zjištěného správního deliktu a okolnosti, za nichž mělo dojít k jeho spáchání a pokutu tak uložil v nepřiměřené výši.

Podle ust. § 46 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů při rozhodování o výši pokuty se přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud, správní orgán obou stupňů se ve svých rozhodnutích zabývaly vyhodnocením jednotlivých kritérií pro stanovení výše uložené

pokuty, a napadené rozhodnutí nelze považovat v tomto směru za nepřezkoumatelné. Městský soud v Praze tedy zkoumal, zda při úvaze o výši pokuty byla dodržena hranice výše sankce stanovená zákonem a zda byla vyhodnocena zákonná kritéria. V obou směrech soud shledal, že žalovaný respektoval podmínky zákona č. 101/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Pokud pak jde o návrh žalobce na moderaci výše pokuty, kterou žalobce považoval za nepřiměřeně vysokou, soud ani tomuto návrhu žalobce nevyhověl. Úřad pro ochranu osobních údajů uložil žalobci pokutu podle ust. § 45 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů, podle něhož za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta do výše 5 000 000 Kč. Byla-li pokuta uložena ve výši 10 000,- Kč, přičemž horní hranice pokuty činí 5 milionů Kč, lze jen obtížně dospět k závěru, že by tato pokuta byla uložena v nepřiměřené výši. Naopak, pokutu ve výši dvou procent maximální částky nelze označit než za mírnou, plnící funkci především upozornění než sankce, za opatření spíše preventivní než represivní. Tvrzení žalobce, že se s dotčenou osobou za nesprávné použití jejího rodného čísla vyrovnal a omluvil se jí, čímž kompenzoval potenciálně škodlivý následek vzniklé záměny a učinil opatření k tomu, aby se v jeho činnosti již tato situace neopakovala, tu není relevantní, neboť těmito skutečnostmi se správní orgán při úvaze o výši sankce zabýval a právě s přihlédnutím k nim sankci stanovil. Pro úplnost soud konstatuje, že jakkoliv se z hlediska právní kvalifikace jednalo o jediný delikt, k jeho spáchání došlo třemi skutky, přičemž posledního z nich se žalobce dopustil šest měsíců od okamžiku, kdy si uvědomil své předchozího pochybení z dubna 2006, a kdy tedy bylo na místě očekávat, že již přijal dostatečná opatření, jež takovému pochybení zabránila. Přesto se tak nestalo.

Jelikož žádné další skutečnosti, jimiž by odůvodnil tvrzenou nepřiměřenost výše uložené sankce, žalobce nepředložil, Městský soud v Praze jeho návrhu na moderaci nevyhověl.

Soud proto shledal podanou žalobu nedůvodnou a podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního ji zamítl.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. srpna 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová

